

هند یکی از خریداران اصلی نفت ایران بوده، اما ظاهراً این واردات پس از تحریم‌های آمریکا کاهش پیدا کرده است. این کاهش چرا صورت گرفت، در حالی که هند می‌گفت واردات نفت را کاهش نخواهد داد؟

روابط ایران و هند به مرحله بلوغ رسیده است و ما روابط خودمان را به نوعی از فشارهایی که به ما وارد می‌شود، حفاظت می‌کنیم، مصادیق این هم سفر سال گذشته رئیس جمهور ایران و هند و نیز سفر نخست وزیر هند به ایران در سال ۲۰۱۶ است. این دو دیدار نشانه عمق، قدرت و توسعه همکاری‌های دو کشور بود. ما سیاست‌های مان با ایران در یک راستا است، سیاست ایران این است که می‌خواهد روابط تجاری‌اش را توسعه دهد و فراتر از صادرات انرژی رود. هند نیز همین سیاست را دارد و می‌خواهد روابطش با ایران فراتر از خرید نفت باشد.

تجارت دو کشور به ۱۷ میلیارد دلار رسیده و ایران و هند یکی از بزرگترین شرکای تجاری همدیگر هستند. ما محصولاتی مثل گوشت، خوراک دام و طیور، مواد شیمیایی، اسانس‌های طبیعی، کافه، سوپا، موتورسیکلت و حتی قطعات خودرو را در سید تجاری خود با ایران داریم که نشان می‌دهد این سید گسترده‌تر و بزرگ‌تر شده است.

در مورد خرید نفت هم در حال صحبت هم با مقامات تهران و هم با مقامات دهلی هستیم، و درک واقع‌گرایانه‌ای از مواضعی که ما نسبت به این موضوع اتخاذ کرده ایم وجود دارد. همچنین، باید در نظر داشته باشیم که در هند دو پایانشگاه وجود دارند که تنها به‌خاطر دریافت نفت از ایران فعال هستند و

اشاره
دوشنبه هفته گذشته به دیدار آقای «گَدَام دراندنورا»، سفیر محترم هند در ایران رفتیم، همان‌طور که از آداب‌دانی و مهمان‌نوازی شرقی‌ها انتظار می‌رود، ایشان با رویی گشاده از ما استقبال کرده و در اتاقی از سفارت کشورش، که دیوار آن مزین به تصویر نقاشی شده «مهاتما گاندی»، رهبر مبارزات ضداستعمار انگلیس بود، به سؤالات مان پاسخ‌گفت. از زمانی که خودمختاری ایالت «جامو و کشمیر» به ۱۴ مرداد (۵ آگوست)گذشته توسط دولت «دهلی‌نو لغو شد، این ایالت تحت محاصره در آتش هند قرار گرفت و نگرانی‌ها از سرنوشت مسلمانان هند زیاد شد. همین مسئله بود که ما را به سفارت کشاند تا در ملاقات با جناب سفیر، از وضع کشمیر و مردمانش بی‌خبرسیم. بعد از تعارف‌های معمول، آقای سفیر سخن خود را از «کیهان» آغاز کرد و گفت که می‌دانم این روزنامه چقدر بزرگ است و چه نقش مهمی دارد. پس از آن، ما پرسش‌ها را از روابط میان ایران و هند شروع کردیم و آقای سفیر نیز در پاسخ، روابط تاریخی دو کشور را یاد آور شد که هزاران سال قدمت دارد. بعد از آن وارد بحث بر سر مسئله کشمیر و تاریخ مناقشات آن شدیم که البته، تأکید آقای سفیر بر دفاع از اقدامات هند و تأکید بر نقش منفی پاکستان بوده است.

متن این گفت و گو را از نظر می‌گذرانیم

مردم با مردم را بین دو کشور ایران و هند داریم و این سطح روابط چیزی نیست که یک بازیگر ثالث بتواند آن را به راحتی تحت تأثیر قرار دهد. ما در یک منطقه و به نوعی، همسایه هستیم و منافع مشترکی با هم داریم. هر سال ۸۰ هزار هندی برای زیارت به ایران می‌آیند، ایرانی‌های فراوانی هم برای تحصیل، ورزش و... به هند می‌روند. خانواده‌های هندی زیادی در ایران و خانواده‌های ایرانی فراوانی در هند زندگی می‌کنند که اینها همه عمق روابط دو کشور را نشان می‌دهد.

آیا حوزه‌های دستت نخورده اقتصادی وجود دارد که دو کشور بتوانند روابطشان را در این حوزه‌ها هم گسترش دهند؟
ما جلساتی با اتاق بازرگانی ایران و تهران داریم، و قصد داریم که در برخی از حوزه‌های نوظهور ورود کنیم، مثل توسعه نرم‌افزارها و خدماتی که می‌توان به صورت آنلاین ارائه کرد. ایران به سطح بالایی در خدمات اینترنتی رسیده است، حوزه‌هایی چون خرید اینترنتی، خدمات بانکی آنلاین و تاکسی‌های اینترنتی و هند هم در حوزه نرم‌افزارهای کامپیوتری و فناوری‌های

گفت و گو از: محمد حسیح نیک بین - احمد رضا گواهی

مشکل در تأمین نفت از ایران لبه‌خاطر تحریم‌ها، باعث شده که کار آنها با مشکل مواجه شود. ما امیدواریم که این وضعیت بهبود یابد کند و مجدداً بتوانیم خرید نفت از ایران را از سر بگیریم و باید ببینیم سیاست‌های کلان ایران در آینده به چه سمتی خواهد رفت.

این سطح از روابط قطعاً ما به خوشحالی است و به نظر می‌رسد ظرفیت برای افزایش این روابط نیز هست، اما ما می‌خواهیم بدانیم که در نهایت روابط هند با ایران تحت‌الشعاع آمریکا قرار می‌گیرد یا خیر؟

ما باید توجه داشته باشیم که پیشینه روابط ایران و هند به ۳۰۰ یا ۴۰۰ سال پیش بر نمی‌گردد، بلکه رابطه‌ای چند هزار ساله است. اسناد مکتوب تاریخی نیز این روابط را تایید می‌کنند. باید در نظر بگیریم که دینامیک روابط در سطح بین‌الملل به‌گونه‌ای است که روابط مراحملی مختلفی را طی می‌کنند و نمی‌توان آنها را به صورت سوسود و منفعت کامل دید. ایران و هند این قدر بالغ هستند که هم جایگاه خودشان در جهان را در نظر داشته باشند و هم روابط خود را حفظ کنند. به نظرم روابط دو کشور مستحکم است و منافع

یک طرف ثالث نمی‌تواند این روابط را تحت تأثیر قرار دهد. هند قطعاً این‌گونه(تحت تأثیر طرف ثالث) عمل نمی‌کند و درک ما از نحوه عملکرد ایران در قبال هند هم این استند که ایران نیز این گونه عمل نمی‌کند. شالوده روابط ما عمیق و مستحکم است و به راحتی تحت تأثیر دیگر بازیگران قرار نمی‌گیرد.

از شما می‌خواهم به نتایج تصمیماتی که رئیس‌جمهور ایران و نخست وزیر هند برای تعمیق و توسعه همکاری‌های دو کشور گرفته‌اند، توجه داشته باشیم. روابط ما با ایران شامل روابط فرهنگی، بانکی و حمل و نقل و ترانزیت است، همچنین ما روابط

اشاره
دوشنبه هفته گذشته به دیدار آقای «گَدَام دراندنورا»، سفیر محترم هند در ایران رفتیم، همان‌طور که از آداب‌دانی و مهمان‌نوازی شرقی‌ها انتظار می‌رود، ایشان با رویی گشاده از ما استقبال کرده و در اتاقی از سفارت کشورش، که دیوار آن مزین به تصویر نقاشی شده «مهاتما گاندی»، رهبر مبارزات ضداستعمار انگلیس بود، به سؤالات مان پاسخ‌گفت. از زمانی که خودمختاری ایالت «جامو و کشمیر» به ۱۴ مرداد (۵ آگوست)گذشته توسط دولت «دهلی‌نو لغو شد، این ایالت تحت محاصره در آتش هند قرار گرفت و نگرانی‌ها از سرنوشت مسلمانان هند زیاد شد. همین مسئله بود که ما را به سفارت کشاند تا در ملاقات با جناب سفیر، از وضع کشمیر و مردمانش بی‌خبرسیم. بعد از تعارف‌های معمول، آقای سفیر سخن خود را از «کیهان» آغاز کرد و گفت که می‌دانم این روزنامه چقدر بزرگ است و چه نقش مهمی دارد. پس از آن، ما پرسش‌ها را از روابط میان ایران و هند شروع کردیم و آقای سفیر نیز در پاسخ، روابط تاریخی دو کشور را یاد آور شد که هزاران سال قدمت دارد. بعد از آن وارد بحث بر سر مسئله کشمیر و تاریخ مناقشات آن شدیم که البته، تأکید آقای سفیر بر دفاع از اقدامات هند و تأکید بر نقش منفی پاکستان بوده است.

متن این گفت و گو را از نظر می‌گذرانیم

مردم با مردم را بین دو کشور ایران و هند داریم و این سطح روابط چیزی نیست که یک بازیگر ثالث بتواند آن را به راحتی تحت تأثیر قرار دهد. ما در یک منطقه و به نوعی، همسایه هستیم و منافع مشترکی با هم داریم. هر سال ۸۰ هزار هندی برای زیارت به ایران می‌آیند، ایرانی‌های فراوانی هم برای تحصیل، ورزش و... به هند می‌روند. خانواده‌های هندی زیادی در ایران و خانواده‌های ایرانی فراوانی در هند زندگی می‌کنند که اینها همه عمق روابط دو کشور را نشان می‌دهد.

آیا حوزه‌های دستت نخورده اقتصادی وجود دارد که دو کشور بتوانند روابطشان را در این حوزه‌ها هم گسترش دهند؟
ما جلساتی با اتاق بازرگانی ایران و تهران داریم، و قصد داریم که در برخی از حوزه‌های نوظهور ورود کنیم، مثل توسعه نرم‌افزارها و خدماتی که می‌توان به صورت آنلاین ارائه کرد. ایران به سطح بالایی در خدمات اینترنتی رسیده است، حوزه‌هایی چون خرید اینترنتی، خدمات بانکی آنلاین و تاکسی‌های اینترنتی و هند هم در حوزه نرم‌افزارهای کامپیوتری و فناوری‌های

گفت و گو از: محمد حسیح نیک بین - احمد رضا گواهی

مشکل در تأمین نفت از ایران لبه‌خاطر تحریم‌ها، باعث شده که کار آنها با مشکل مواجه شود. ما امیدواریم که این وضعیت بهبود یابد کند و مجدداً بتوانیم خرید نفت از ایران را از سر بگیریم و باید ببینیم سیاست‌های کلان ایران در آینده به چه سمتی خواهد رفت.

این سطح از روابط قطعاً ما به خوشحالی است و به نظر می‌رسد ظرفیت برای افزایش این روابط نیز هست، اما ما می‌خواهیم بدانیم که در نهایت روابط هند با ایران تحت‌الشعاع آمریکا قرار می‌گیرد یا خیر؟

ما باید توجه داشته باشیم که پیشینه روابط ایران و هند به ۳۰۰ یا ۴۰۰ سال پیش بر نمی‌گردد، بلکه رابطه‌ای چند هزار ساله است. اسناد مکتوب تاریخی نیز این روابط را تایید می‌کنند. باید در نظر بگیریم که دینامیک روابط در سطح بین‌الملل به‌گونه‌ای است که روابط مراحملی مختلفی را طی می‌کنند و نمی‌توان آنها را به صورت سوسود و منفعت کامل دید. ایران و هند این قدر بالغ هستند که هم جایگاه خودشان در جهان را در نظر داشته باشند و هم روابط خود را حفظ کنند. به نظرم روابط دو کشور مستحکم است و منافع

یک طرف ثالث نمی‌تواند این روابط را تحت تأثیر قرار دهد. هند قطعاً این‌گونه(تحت تأثیر طرف ثالث) عمل نمی‌کند و درک ما از نحوه عملکرد ایران در قبال هند هم این استند که ایران نیز این گونه عمل نمی‌کند. شالوده روابط ما عمیق و مستحکم است و به راحتی تحت تأثیر دیگر بازیگران قرار نمی‌گیرد.

از شما می‌خواهم به نتایج تصمیماتی که رئیس‌جمهور ایران و نخست وزیر هند برای تعمیق و توسعه همکاری‌های دو کشور گرفته‌اند، توجه داشته باشیم. روابط ما با ایران شامل روابط فرهنگی، بانکی و حمل و نقل و ترانزیت است، همچنین ما روابط

دریچه‌ای به جهان

khareji@kayhan.ir

اشاره
دوشنبه هفته گذشته به دیدار آقای «گَدَام دراندنورا»، سفیر محترم هند در ایران رفتیم، همان‌طور که از آداب‌دانی و مهمان‌نوازی شرقی‌ها انتظار می‌رود، ایشان با رویی گشاده از ما استقبال کرده و در اتاقی از سفارت کشورش، که دیوار آن مزین به تصویر نقاشی شده «مهاتما گاندی»، رهبر مبارزات ضداستعمار انگلیس بود، به سؤالات مان پاسخ‌گفت. از زمانی که خودمختاری ایالت «جامو و کشمیر» به ۱۴ مرداد (۵ آگوست)گذشته توسط دولت «دهلی‌نو لغو شد، این ایالت تحت محاصره در آتش هند قرار گرفت و نگرانی‌ها از سرنوشت مسلمانان هند زیاد شد. همین مسئله بود که ما را به سفارت کشاند تا در ملاقات با جناب سفیر، از وضع کشمیر و مردمانش بی‌خبرسیم. بعد از تعارف‌های معمول، آقای سفیر سخن خود را از «کیهان» آغاز کرد و گفت که می‌دانم این روزنامه چقدر بزرگ است و چه نقش مهمی دارد. پس از آن، ما پرسش‌ها را از روابط میان ایران و هند شروع کردیم و آقای سفیر نیز در پاسخ، روابط تاریخی دو کشور را یاد آور شد که هزاران سال قدمت دارد. بعد از آن وارد بحث بر سر مسئله کشمیر و تاریخ مناقشات آن شدیم که البته، تأکید آقای سفیر بر دفاع از اقدامات هند و تأکید بر نقش منفی پاکستان بوده است.

متن این گفت و گو را از نظر می‌گذرانیم

مردم با مردم را بین دو کشور ایران و هند داریم و این سطح روابط چیزی نیست که یک بازیگر ثالث بتواند آن را به راحتی تحت تأثیر قرار دهد. ما در یک منطقه و به نوعی، همسایه هستیم و منافع مشترکی با هم داریم. هر سال ۸۰ هزار هندی برای زیارت به ایران می‌آیند، ایرانی‌های فراوانی هم برای تحصیل، ورزش و... به هند می‌روند. خانواده‌های هندی زیادی در ایران و خانواده‌های ایرانی فراوانی در هند زندگی می‌کنند که اینها همه عمق روابط دو کشور را نشان می‌دهد.

آیا حوزه‌های دستت نخورده اقتصادی وجود دارد که دو کشور بتوانند روابطشان را در این حوزه‌ها هم گسترش دهند؟
ما جلساتی با اتاق بازرگانی ایران و تهران داریم، و قصد داریم که در برخی از حوزه‌های نوظهور ورود کنیم، مثل توسعه نرم‌افزارها و خدماتی که می‌توان به صورت آنلاین ارائه کرد. ایران به سطح بالایی در خدمات اینترنتی رسیده است، حوزه‌هایی چون خرید اینترنتی، خدمات بانکی آنلاین و تاکسی‌های اینترنتی و هند هم در حوزه نرم‌افزارهای کامپیوتری و فناوری‌های

گفت و گو از: محمد حسیح نیک بین - احمد رضا گواهی

مشکل در تأمین نفت از ایران لبه‌خاطر تحریم‌ها، باعث شده که کار آنها با مشکل مواجه شود. ما امیدواریم که این وضعیت بهبود یابد کند و مجدداً بتوانیم خرید نفت از ایران را از سر بگیریم و باید ببینیم سیاست‌های کلان ایران در آینده به چه سمتی خواهد رفت.

این سطح از روابط قطعاً ما به خوشحالی است و به نظر می‌رسد ظرفیت برای افزایش این روابط نیز هست، اما ما می‌خواهیم بدانیم که در نهایت روابط هند با ایران تحت‌الشعاع آمریکا قرار می‌گیرد یا خیر؟

ما باید توجه داشته باشیم که پیشینه روابط ایران و هند به ۳۰۰ یا ۴۰۰ سال پیش بر نمی‌گردد، بلکه رابطه‌ای چند هزار ساله است. اسناد مکتوب تاریخی نیز این روابط را تایید می‌کنند. باید در نظر بگیریم که دینامیک روابط در سطح بین‌الملل به‌گونه‌ای است که روابط مراحملی مختلفی را طی می‌کنند و نمی‌توان آنها را به صورت سوسود و منفعت کامل دید. ایران و هند این قدر بالغ هستند که هم جایگاه خودشان در جهان را در نظر داشته باشند و هم روابط خود را حفظ کنند. به نظرم روابط دو کشور مستحکم است و منافع

یک طرف ثالث نمی‌تواند این روابط را تحت تأثیر قرار دهد. هند قطعاً این‌گونه(تحت تأثیر طرف ثالث) عمل نمی‌کند و درک ما از نحوه عملکرد ایران در قبال هند هم این استند که ایران نیز این گونه عمل نمی‌کند. شالوده روابط ما عمیق و مستحکم است و به راحتی تحت تأثیر دیگر بازیگران قرار نمی‌گیرد.

از شما می‌خواهم به نتایج تصمیماتی که رئیس‌جمهور ایران و نخست وزیر هند برای تعمیق و توسعه همکاری‌های دو کشور گرفته‌اند، توجه داشته باشیم. روابط ما با ایران شامل روابط فرهنگی، بانکی و حمل و نقل و ترانزیت است، همچنین ما روابط

را تشکیل می‌دهند. هند از ۱۲۹ ایالت تشکیل شده است که در برخی از آنان مسیحیان در اکثریت هستند. همه در صلح و آرامش زندگی می‌کنند. در کشمیر مشکل از ساکنان منطقه نیست بلکه مشکل پاکستان است که تورپرست به این منطقه می‌فرستند. در کشمیر مذاهب مختلفی از جمله مسلمانان شیعه و سنی، بودایی‌ها، هندوها و سیک‌ها زندگی می‌کنند. نمی‌توان گفت که کشمیر منطقه‌ای یکپارچه است، بلکه تنوع فراوانی در آن وجود دارد، مثلاً شیعیان و بودایی‌هایی که در مناطق کارگیل، له و لداخ زندگی می‌کنند از شرایط لغو خودمختاری‌ا رضایت دارند، چرا که معتقدند حالا می‌توانند به بسیاری از حقوق‌شان که قبلاً دست نیافتنی بود، برسند. آن‌چه که «روپترز» گفته هم درست نیست، «روپترز» برای یک شرکت خاص و یک کشور خاص کار می‌کند و هر چه که می‌گوید لزوماً صحیح نیست. ما نمی‌گوییم در هند مشکلی وجود ندارد و بهشت است، قطعاً مشکلاتی هست، اما در مورد کشمیر جریان از این قرار است که در سال ۱۹۴۷ کشمیر بدپرثت که بخشی از هند باشد و پاکستان بود که به این منطقه تجاوز کرد و بخش‌هایی از آن را اشغال کرد، در آن موقع سازمان ملل وارد مسله شد و سه نکته را خواستار شد: یکی آن که پاکستان نیروهای خود را از منطقه خارج کند، دیگر آن که نیروهای نظامی منطقه کاهش پیدا کنند، سومین مسئله همه‌پرسی بود. در این ۷۰ سال اتفاقات زیادی افتاده است. کشمیر بخشی از هند است. آن‌ها دوطالبانه به هند می‌پوشند. ما در کشمیر انتخابات برگزار کردیم. هند همه‌پرسی تاوقتی پاکستان از منطقه تحت اشغال عقب‌نشینی کند موضوعیت ندارد. در ۷۰ سال گذشته، پاکستان با نقض قانون و با وارد کردن غیر کشمیری‌ها، ترکیب جمعیتی مناطقی را که به صورت غیر قانونی اشغال کرده بر هم زده است. این در حالیست که هند هویت منحصر به فرد کشمیر را حفظ کرده است. این اولین شرط است. همچنین پاکستان باید کل آن قسمتی از کشمیر را که به کشور ثالث واگذار کرده برگرداند. ولی تا آن موقع ایالت جامو و کشمیر بخش جدایی‌ناپذیر هند باقی خواهد ماند.

آیا همه‌پرسی بالاخره برگزار می‌شود و یا این که از برنامه خارج شده است؟
چرا که کشمیر بخشی از هندوستان است. اگر پاکستان آن‌چه که گفته شد را انجام دهد مشکلات کشمیر خود به خود حل خواهد شد و نیازی به همه‌پرسی نخواهد بود.

با این حساب می‌گویید خود کشمیری‌ها هم خواستار ماندن در هند هستند؟
بله، ما در این منطقه انتخابات بی در بی برگزار کرده‌ایم او مردم نیز در این انتخابات مکرر شرکت کرده‌اند.

چندی پیش خبرهایی درباره فهرست شهروندی در ایالت «آسام» منتشر شد که به موجب آن بسیاری از مردم که غالباً مسلمانند، دیگر حق شهروندی نخواهند داشت، خبرهای مشابهی هم از دیگر ایالت‌های شمالی چون «هارپانا» و «واتارپرداش» مخابره شد. آیا این اتفاقات در بی‌لغو خودمختاری کشمیر و محاصره آن، رویکرد سسنخگیرانه دولت هند به مسلمانان را نشان نمی‌دهد؟ می‌خواهیم بدانیم که آیا این اقدامات دولت هند ریشه

در ایدئولوژی حاکم(بی‌جی‌پی) دارد و به خاطر مشکلی است که این ایدئولوژی با مسلمانان دارد یا نه، صرفاً سیاسی است؟

بر اساس قانون اساسی هند، سیستم قضایی یک دستگاه مستقل است. دیوان عالی هند دولت را مکلف به انجام طرح ثبت نام شهروندی به صورت یک فرآیند ملی نمود که معلوم شود چه کسی شهروند هند محسوب می‌شود، چه کسی نه. این مسئله به این که آنان چه دینی دارند ربطی ندارد. اصلاً ما از این که چه دینی دارند پرسشی نمی‌کنیم و می‌خواهیم ببینیم فرد پدر و مادرش کیست و در چه سالی در چه جا به دنیا آمده است. این موضوع تکلیف دادگاه است و دستگاه اجرایی بر اساس قانون اساسی موظف به اجرای آن است. این روند را کشورهای دیگری هم دارند، البته ربط دادن آنچه در حال انجام است به این دولت و در نظر گرفتن یک ایدئولوژی خاص برای آن دولت، تفسیری نادرست است. آیا به هر حال یک هندو توانسته نخست وزیر پاکستان بشود؟ وضعیت اقلیت‌ها در این کشور چگونه است؟ اقلیت‌ها به طبقاتی منفور در پاکستان تبدیل شده‌اند. جمعیت هندوهای پاکستان از ۲۳ درصد به ۲ درصد کاهش پیدا کرده است. اما مسلمانان ۲۵ درصد جمعیت هند

زیادی دارد و به آن‌ها افتخار می‌کند. آن‌ها در حوزه‌های مختلفی فعالیت می‌کنند و تحت حفاظت دولت هند هستند، ما ورزشکاران و بازیگران مسلمان زیادی داریم. آن‌ها به ایران و دیگر نقاط دنیا سفر می‌کنند. ما به جامعه خود افتخار می‌کنیم.

اما اگر کشور در مورد مردم کشور من سؤال می‌پرسید، باید بگویم که ما از هیچ چیزی هراس نداریم و نیازی به دفاع از اقدامات خود نمی‌بینیم. به وضعیت مردم ایالت بلوچستان در پاکستان نگاه کنید. خبرنگارانی مثل شما هر روز ناپدید می‌شوند. آزادی بیان و آزادی مطبوعات کجاست؟ به مشکلات آن کشور نگاه کنید. آن‌ها از همه کشورها پول قرض می‌کنند. آن‌ها چه حقی دارند که در مورد کشور من صحبت کنند؟ مقامات کشور شما هم به این نکته اذعان دارند که گروه‌های تروریستی مثل جیش العدل از بلوچستان پاکستان وارد خاک ایران می‌شوند و در زاهدان عملیات انتحاری انجام می‌دهند. این صحبت مسئولین شما از جمله مقامات نظامی ایران است. به اعتقاد من، هند فراتر از پاکستان است و شما نمی‌توانید از لنز پاکستان به هند نگاه کنید. نخست وزیر هند توسط مردم هند در یک فرآیند دموکراتیک انتخاب شده است و همه از این انتخاب استقبال کرده‌اند. آنها در چه جایگاهی هستند که در این مورد صحبت کنند؟ مهم است که بدانید که هند با پاکستان فرق دارد. من به روابط ایران و هند اشاره کردم. این نوع از رابطه ایست که ما به همسایگان خود پیشنهاد می‌دهیم. اگر هم اختلافی داشته باشیم از طریق ساز و کارهایی که وجود دارند به صورت مسالمت‌آمیز آن را حل می‌کنیم. ولی در قرن حاضر شما نمی‌توانید با فرستادن تروریست به دیگر کشورها آن‌ها را تضعیف کنید. براساس آمار سازمان ملل، حدود یک سوم سازمان‌های تروریستی در پاکستان هستند. اگر کشوری تروریسم را به بخشی از سیاست خارجی خود تبدیل کند، موجب تضعیف خود می‌شود چون یک روز این پدیده دامن خود آن کشور را هم می‌گیرد و به آن آسیب خواهد زد. آیا سیاست خارجی پاکستان این استند که علیه کشوری دیگر که به اندازه خودش مسلمان دارد اعلام جهاد کند (غزوه هند)؟ ۴۲ هزار نفر در کشمیر کشته شده‌اند. نه توسط نیروهای نظامی هند بلکه توسط گروه‌های تروریستی مثل جیش محمد که همه از پاکستان می‌آیند. ایران سیاست نگاه به شرق را دنبال می‌کند که شامل هند، آسه آن، چین، ژاپن و کره جنوبی می‌شود. این‌ها اولویت‌های ایران هستند. شما با پاکستان مرز مشترک دارید ولی تجارت‌تان با ما از پاکستان بیشتر است. وقتی رئیس‌جمهور روحانی به هند سفر کردند، در نماز جمعه حیدرآباد شرکت کردند چون در هند شیعیان زندگی می‌کنند و از امنیت بیشتری نسبت به پاکستان برخوردارند. گروه‌های تروریستی مثل سپاه ضیاء در پاکستان شیعیان را تکفیر می‌کنند. بنابراین من از شما می‌خواهم این نکته را در نظر داشته باشید که هند کشوری پیچیده و بی‌هتا است و روابط ویژه‌ای با همه همسایگان از جمله ایران، افغانستان، بنگلادش، چین و... دارد.

به عنوان آخرین سؤال: با نزدیک شدن روابط هند و اسرائیل در حوزه اقتصادی و نظامی، می‌خواهیم بدانیم که موضع رسمی و صریح دولت هند در مورد فلسطین و وضعیت دشوار فلسطینیان چیست؟

ما یک دولت سکولار هستیم و روابطمان با کشورها را بر اساس مذهب تنظیم نمی‌کنیم، ما با همه جهان رابطه داریم. این که از برخی کشورهایی که با آن‌ها ارتباط داریم، سلاح می‌خریم برای این است که نیاز داریم- از خود دفاع کنیم. روابطمان با هر کشوری مستقل است. ما پنجمین اقتصاد بزرگ جهان هستیم و اگر همه چیز به خوبی پیش برود، پیش‌بینی می‌کنیم تا ۱۰ سال آینده سومین اقتصاد بزرگ جهان شویم. ما با فلسطین هم رابطه‌ای بسیار نزدیک داریم، نخست وزیر هند آقای مودی سال گذشته به فلسطین سفر کردند و عالی‌ترین شان فلسطین را از محمود عباس دریافت کردند که این نشان همکاری اعتماد‌آنان است. ما از حقوق فلسطینیان حمایت می‌کنیم و مکرراً بر این موضع تاریخی خود تأکید کرده‌ایم که حقوق مردم فلسطین باید محترم شمرده شود.

آیا هند رفتارهای اسرائیلی‌ها را محکوم می‌کند؟
بله؛ ما در کنار فلسطینی‌ها، به برخی قطعه‌نامه‌های (ضد اسرائیلی) رأی داده و این کار را بر مبنای اصول خود انجام داده‌ایم.

متشکریم

۸ خیانت آمریکا به کردها در طول تاریخ

ویلیام کریستول نونمحافظه‌کار بود.

السربرگ: کردها می‌گویند ما (آمریکا) بار دیگر به آنها خیانت می‌کنیم. آنها نمی‌توانند به دعوت ما برای این جنگ اطمینان کنند. مملکتناظر شما این نیست که چون ما در گذشته به آنها خیانت کرده‌ایم، باید این بار هم به آنها خیانت می‌کنیم.

السربرگ: نه نباید خیانت کنیم اما می‌کنیم! کریستول: نه خیانت نمی‌کنیم. هرگز چنین کاری نمی‌کنیم.

السربرگ: حق با ال‌سربرگ بود. چهار سال بعد تریکه کرد‌ها در شمال عراق به شدت بمباران کرد و آمریکا تنها نظاره‌گر ایسن حمله بوده است. کریستول در مقاله‌ای در هفته‌نامه ویکی

استاندارد نوشت: این خیانت دقیقاً همان کاری بود که باید آمریکا انجام می‌داد!

۶. آنچه از روز چهارشنبه هفته گذشته در حال رخدادش است، برای غرب دردسر ساز شده بود. اقدام می‌کردند. اما چند کیلومتر آن سوتر کردهای ترکیه که علیه دولتی همپیمان آمریکا و عضو ناتو بودند، مقضوب کاخ سفید بودند. آنکارا به‌شدت با کردها در ستیز بود و آمریکایی‌ها اصلی‌ترین تأمین‌کننده سلاح ترکیه در این نبرد بودند.

۷. قبیل از حمله آمریکا به عراق در سال ۲۰۰۳ برخی تحلیلگران آمریکایی مدعی بودند این حمله حمایت از کردهاست و باید انجام شود.

بشوش دنبال حکومت مردم عراق نبود او به دنبال حفظ مشن آهنین عراق یعنی ارتش این کشور، بدون صدام بود نه دموکراسی.

فارع از اهداف متفاوت ترکیه و آمریکا از توافق جدید خود درباره این عملیات، تاریخ نشان داده است نمی‌توان خیانت به کردها را صرفاً با ترمپ محدود کرد. آمریکایی‌ها در طول یک قرن اخیر بارها و بارها از کردها استفاده ابزاری کرده و در بزرگناه آنها را رها کرده‌اند. در ادامه هشت مورد تاریخی از این خیانت‌ها را مرور می‌کنیم:

۱.ناسیونالیسم کردی مانند سایر ناسیونالیسم‌ها از ابتدای قرن نوزدهم رشد کرد. در آن دوران اغلب کردها تحت حکومت عثمانی زندگی می‌کردند. با فروپاشی امپراتوری عثمانی کردها گمان می‌کردند لحظه تاریخی مدنظرشان فرا رسیده است. «معاهده سور» که در سال ۱۹۲۰ منعقد شد در واقع سند فروپاشی و تجزیه امپراتوری عثمانی بود. در این معاهده برای کردها سهمی در نظر گرفته شده و

نوعی استقلال طراحی شده بود. اما ملی‌گرایان ترک، به‌شدت مقابل استقلال کردها ایستادگی کرده و ۳ سال بعد معاهده لوزان امضا شد. این معاهده که از حمایت آمریکا برخوردار بود، سوریه را به فرانسه و عراق را به انگلستان می‌بخشید اما سهمی برای کردها نداشت. ایسن اولین و کوچک‌ترین خیانت آمریکا به کردها بود.

۲. پس از جنگ جهانی دوم آمریکا جای انگلیس را در صحنه جهانی گرفت. آمریکا از کردها در طول حکومت عبدالکریم قاسم در عراق -۱۹۵۸ تا ۱۹۶۳ علیه دولت مرکزی حمایت می‌کرد، چرا که او از دستورات آمریکا پیروی نمی‌کرده است. پس از کودتای صدام علیه عبدالکریم قاسم، سیاست آمریکا درباره کردها هم عوض شد، چون دیگر نیازی به آنها احساس نمی‌شده است. بنابراین،

کمک و حمایت از کردها نیز قطع شد.

۳. دهه ۷۰ میلادی صدام به سوی اتحاد جماهیر شوروی متمایل شده بود و این برای آمریکا قابل تحمل نبود. دولت نیکسون با طراحی هنری کیسینجر عملیات علیه دولت صدام را کلید زد. بر اساس این طرح ششاه ایران که متحد نزدیک آمریکا بود، باید کردها را علیه دولت بغداد تسلیح و تجهیز می‌کرد. هند این طرح تنها برهنه‌زن به دولت مرکزی عراق بود و هیچ آفتی برای کردها پیش‌بینی نشده بود.

چند سال بعد آمریکا خود دلال توافق میان شاه و صدام شد. یکی از بندهای اصلی توافق، قطع حمایت از کردها بود. صدام که به نوعی از آمریکا چرچ سبزه گرفته بود ارتش خود را به شمال این کشور گسیل کرده و هزاران تن از کردها را قتل‌عام کرد. آمریکایی‌ها در این زمینه با انتقادهایی مواجه شدند و کیسینجر در پاسخ به منتقدان گفت: «نیاید عملیات مخفیانه را با کار تبلیغ مذهبی اشتباه گرفت!»

۴. دهه ۸۰ میلادی صدام بارها کردهای کشور خود را با سلاح شیمیایی مورد حمله قرار داده بود. این حملات در سکوت همراه با تأیید آمریکا انجام می‌شده است. از آنجا که صدام مشغول جنگ علیه جمهوری اسلامی ایران به‌عنوان دشمن سرسخت آمریکا بوده، نه تنها انتقادی از وی نمی‌شده، بلکه از او حمایت سیاسی و نظامی هم به عمل می‌آمده است. رسانه‌های آمریکایی هم با سانسور زمین حملاتی، صدام را در سیاست آمریکا درباره کردها هم عوض شد، چون روزنامه‌نگار واشنگتن‌پست انتشار عکسی از این